

Arrest

nr. 182 379 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde in Bagdad in de wijken Al Sha'ab (1975-2007, 2013), Ur en Al Jazaar (2007-2013). In 2013 verhuisde u naar Mujamma Al Daur, in de provincie Salah ad Din (2013-2015). U trouwde een eerste maal met Abdul Amir Daghel Zaidan en u kreeg samen een zoon Bashir. Na vier maanden scheidde u. U trouwde een tweede maal met uw huidige echtgenoot Shihab Ahmed Jasim Al-Khazraji (O.V. X) in 2004 en u kreeg samen drie kinderen. U was werkzaam als veiligheidsagente bij het

Ministerie van Werk en Sociale Zaken (2004-2007) en vanaf 2007 assisteerde u uw echtgenoot in zijn praktijk van traditionele geneeskunde.

In 2007 vond u tijdens uw werk als veiligheidsagente bij het Ministerie van Werk en Sociale Zaken ongeveer drie keer een dreigbrief op uw bureau. Hierin stond dat u diende te stoppen met werken omdat u een soennitische vrouw bent. U wist niet van wie deze brieven afkomstig waren. U meldde dit aan uw overste en die zei dat u hier geen aandacht aan diende te geven. Toen u dit ook aan uw man vertelde, zei hij tegen u dat u diende te stoppen met dit werk. In diezelfde maand stopte u met uw werk bij het Ministerie van Werk en Sociale Zaken en ging u bij uw man werken in zijn praktijk voor traditionele geneeskunde.

In 2007 vingen jullie in Al Sha'ab, de buurt waar u en uw gezin woonde in uw ouderlijk huis, geruchten en waarschuwingen op van burens en vrienden dat het beter was dat jullie, als soenniet zijnde, de wijk zouden verlaten. U hoorde ook veel verhalen van soennitische families die vermoord werden. Ook de mokhtar van uw buurt kwam langs en gaf jullie het advies om de wijk te verlaten. U ontving van de mokhtar een kaart waarop stond dat jullie verplicht dienden te verhuizen zodat jullie aanspraak konden maken op een financiële vergoeding. Jullie verhuisden naar de wijk Al Jazaar. Hier werden jullie af en toe aangesproken op het feit dat jullie geen sjiitische vlaggen uithingen, maar kenden jullie verder geen problemen.

Ongeveer vijf jaar geleden werd uw dochter Aïsha gebeten door een insect en had zij hoge koorts. U ging met haar naar het ziekenhuis en omdat uw dochter Aïsha heet, kreeg zij een foute inspuiting en werd haar been blauw. U ging met haar naar een ander ziekenhuis waar ze zeiden dat ze een foute inspuiting had gekregen en beslisten ze om haar been te amputeren. U was niet akkoord en ging naar een derde ziekenhuis waar u uw dochter Fatima noemde en waar ze haar opereerden.

In maart 2013 verhuisden jullie terug naar de wijk Al Sha'ab omdat jullie in Al Jazaar een woning huurde en in Al Sha'ab jullie gratis in uw ouderlijk huis konden wonen. Bovendien was gezegd dat Al Sha'ab opnieuw veilig was en dat jullie mochten terugkeren. Jullie ontvingen bij jullie terugkeer ook 4 miljoen dinar van de overheid omdat jullie een kaart voor ontheemden hadden. In april 2013 vond uw man voor de deur van jullie woning een dreigbrief die gericht was aan hem en ondertekend was door Asaeb Ahl al Haq (AAH). Hierin stond dat jullie de vijanden waren van Ahl al-Bayt en dat jullie het huis dienden te verlaten of anders zouden jullie vermoord worden en zou het huis gebombardeerd worden. Jullie vroegen raad aan vrienden en familie. Zij zeiden dat jullie deze brief niet serieus dienden te nemen en dat de wijk veilig was. U en uw man werden voorzichtig en bleven om de beurt wakker.

Ongeveer een maand later, tussen mei en juni 2013, werd er rond 21 uur 's avonds aan de deur van jullie woning aangebeld. U vroeg wie er aan de deur was en deze personen zeiden dat zij een onderzoekbevel hadden. U liet meer dan vijf in het zwart geklede en gemaskerde personen binnen en zij vroegen naar uw echtgenoot. Deze personen wouden uw echtgenoot ondervragen en zeiden dat ze hem daarna zouden terugbrengen. Hierop namen zij uw man mee naar hun vrachtwagen op de straat waar zijn handen werden vastgebonden en hij geblinddoekt werd. U ging achter hen aan op de straat en ging voor hun voertuig staan en smeekte hen te zeggen wie ze waren. Zij zeiden opnieuw tegen u dat zij hem enkele vragen zouden stellen en hem dan zouden terugbrengen. Doordat u bleef smeken, telefoneerde één van de personen die uw echtgenoot meenam naar een andere persoon en kreeg u de garantie dat uw man niet vermoord zou worden. Nadat zij weggingen met uw echtgenoot kwamen uw burens en uw familie die nacht naar u toe. U vertrok de volgende ochtend naar de zus van uw echtgenoot, Basma, in de wijk Binouk. Uw familie en vrienden startten hierop een zoektocht naar uw echtgenoot door telefonisch contact. Zij kwamen tot de conclusie dat het niet de overheid was die uw echtgenoot had meegenomen, maar wel een militie. U was ervan overtuigd dat dit AAH was omwille van de dreigbrief die jullie eerder ontvingen en omdat AAH de controle had over jullie wijk. Er werd opnieuw navraag gedaan en er werd contact gelegd met de personen die uw echtgenoot meenamen. Er werd 5.000 dollar losgeld geëist. Dit werd betaald en uw echtgenoot werd vrijgelaten, na drie dagen gevangenschap, op de markt van Al Sha'ab. Uw echtgenoot ging meteen naar Al Sha'ab waar vrienden en familie hem naar zijn zus Basma in de wijk Binouk brachten. Gedurende die drie dagen werd uw echtgenoot door zijn belagers mishandeld en werd hem gezegd om uit de wijk te vertrekken. Uw echtgenoot had een periode verzorging nodig en verbleef hiervoor bij zijn zus. Begin juni werd hij gebeld door een vriend uit Mujamma Al Daur met de uitnodiging om naar daar te verhuizen.

In juni 2013 verhuisden u, uw echtgenoot, uw kinderen en uw moeder naar Mujamma Al Daur. De Islamitische Staat (IS) veroverde Mujamma Al Daur in mei of juni 2014. Wanneer IS gewonden had

brachten ze deze naar uw man omdat hij een traditionele genezer was. Wanneer er meerdere gewonden waren, diende u uw man te helpen. U werd hiertoe verplicht met een wapen. Eén keer weigerde u en schoten zij in de lucht. In januari 2015 verlieten jullie Mujamma Al Daur. Jullie betaalden een chauffeur en verlieten het dorp met het excuus dat u een miskraam had en dat u naar het ziekenhuis diende te gaan. Wanneer jullie in Tikrit waren, hoorden jullie van burens dat IS jullie inboedel in beslag zou nemen. Uw zoon Bashir keerde hierop terug naar Mujamma Al Daur en IS kwam twee keer langs om vragen over u te stellen. Na twee dagen betaalde uw zoon Bashir opnieuw iemand om hem naar Tikrit te brengen. Uw moeder bleef achter in Tikrit bij kennissen.

Vanuit Tikrit reisde u samen met uw gezin, via een smokkelaar, naar Kirkuk. Vanuit Kirkuk reisden jullie met de bus naar Istanbul, Turkije. Na ongeveer vier maanden in Turkije keerden uw kinderen Aïsha en Omar terug naar uw moeder in Tikrit omdat jullie bestolen werden door een smokkelaar en jullie niet meer voldoende geld hadden voor iedereen. In augustus 2015 namen u, uw echtgenoot en uw drie andere kinderen de boot naar Griekenland. Jullie reisden verder over land naar België. Jullie kwamen op 23 september 2015 aan in België en u diende hier op 24 september 2015 een asielaanvraag in.

Eind februari of begin maart 2016 kreeg uw moeder een hartaanval in Tikrit en diende zij voor verzorging terug te keren naar Bagdad. Uw zoon Omar en uw dochter Aïsha gingen met haar mee. Zij verbleven bij familie van u in de wijk Al Washash. In maart of april 2016 diende uw echtgenoot hier in België een aanvraag in voor een vrijwillige terugkeer naar Suleimaniya, Irak. Hij zei tegen u dat dit was omwille van de gezondheidssituatie van uw moeder. Volgens uw administratief dossier deed hij op 16 maart 2016 afstand van zijn asielaanvraag en vertrok hij terug naar Irak met IOM (International Organisation of Migration). Vanuit Irak belde uw echtgenoot u op en vertelde hij de werkelijke reden voor zijn terugkeer, namelijk dat hij hier in België, door uw familie, werd opgebeld met de boodschap dat jullie zoon Omar ontvoerd werd in Bagdad in maart of april 2016. Uw zoon Omar werd na vijf dagen vrijgelaten. Dit was nog voor de terugkeer van uw echtgenoot van België naar Irak. Uw echtgenoot had zijn terugkeer toch doorgezet omdat uw familie zei dat ze niet veilig waren in Bagdad. U echtgenoot reisde vanuit Suleimaniya naar Bagdad om Omar en Aïsha op te halen en verbleef zeven dagen bij zijn zus in Basma in de wijk Al Binouk. Hierbij werd het appartement van zijn zus twee keer aangevallen door Hashd Al Shabi. De tweede keer werd hem gevraagd om lid te worden van Hashd Al Shabi. Daarna keerden uw echtgenoot en kinderen opnieuw terug naar Suleimaniya waar zij verblijven bij een vriend in het district Kalar.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt te Adamiya (Bagdad); uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 9 september 1997 en vernieuwd op 23 april 2008 te Adamiya; de originele identiteitskaart van uw dochter Fatima, uitgereikt op 29 november 2010 te Adamiya; het originele nationaliteitsbewijs van uw dochter Fatima, uitgereikt op 29 november 2010 te Bagdad; de originele identiteitskaart van uw dochter Hebatullah, uitgereikt op 30 maart 2014 te Adamiya; het originele nationaliteitsbewijs van uw dochter Hebatullah, uitgereikt op 16 oktober 2010 te Bagdad; uw originele werkbadge van het Ministerie van Werk en Sociale Zaken met geldigheidsdatum tot 7 augustus 2005; kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot; een originele dreigbrief ondertekend door AAH; originele en kopieën van migratiebewijzen uitgereikt door het Ministerie van Migratie op naam van uw echtgenoot; kopie van een inschrijvingsbewijs van uw kinderen in scholen in Salah ad Din; kopie van een Turks huurcontract; originele foto's van uw vernield appartement in Mujamma al Daur; originele foto's van wonden bij uw echtgenoot; originele foto's van uw gewonde zoon Omar; originele foto's van uw gewonde dochter Aïsha; kopieën van foto's van bombardementen op een vluchtelingenkamp; een kopie van uw huwelijksakte, gedateerd op 27 oktober 2004 te Adamiya.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat u in juni 2013 Bagdad diende te verlaten omdat uw echtgenoot, na uw verhuis naar de wijk Al Sha'ab in maart 2013, in april 2013 een dreigbrief ontving en ongeveer een maand later werd ontvoerd en vrijgelaten na het betalen van losgeld. De geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken wordt ondermijnd door de volgende elementen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in uw verklaringen afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) over het ontvangen van deze dreigbrief in april 2013 een aantal incoherenties zijn terug te vinden. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u en uw echtgenoot na het ontvangen van de dreigbrief niets ondernamen, maar dat jullie wel heel veel angst hadden. Jullie bleven om de beurt wakker om het huis te beschermen. Jullie vroegen raad aan uw familie, die ook in hetzelfde huis woonden, over deze dreigbrief. Zij adviseerden u om weg te gaan en dat jullie serieus dienden na te denken (CGVS II 26/06/2016, p. 11). Tegelijkertijd verklaarde u echter ook dat u dacht het om een vals verhaal ging omdat de overheid had gezegd dat het veilig was om terug te keren naar Al Shaab en dat u niet de volle aandacht wou geven aan deze brief (CGVS II, p. 12). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS verklaarde u echter geheel in tegenspraak dat dat uw familie zei dat jullie deze dreigbrief niet serieus dienden te nemen en dat de wijk veilig was en dat jullie dus zelf deze dreigbrief niet serieus namen. Niettemin voegde u toe dat u en uw echtgenoot om de beurt slapen (CGVS III 03/08/2016, p. 4, 7). Geconfronteerd met uw dubbelzinnige houding ten opzichte van deze dreigbrief, verklaarde u dat jullie wijk bestond uit een meerderheid sjiïeten en dat vanaf 2007 het sektarische geweld heel erg was en dat jullie dit wel serieus namen omdat jullie reeds eerder ontheemd werd en jullie schrik hadden om vermoord te worden (CGVS III, p. 4, 6). Door deze dubbelzinnige houding ten opzichte van de dreigbrief is het des te opmerkelijker dat jullie geen verdere stappen ondernamen, buiten uw familie, om jullie te informeren over deze dreigbrief. Zo informeerden jullie zich nooit bij andere (soennitische) personen, al dan niet via uw familie, in de wijk of zij ook zo'n dreigbrief ontvangen hadden (CGVS II, p. 11, 14 / CGVS III, p. 6-7). Geconfronteerd met de vraag waarom jullie dit niet deden, verklaarde u dat jullie in de war waren, dat jullie niets konden doen en dat jullie niet wouden dat iedereen dit verhaal hoorde (CGVS II, p. 12-13 / CGVS III, p. 7). Jullie gingen hiermee ook niet naar de politie omdat jullie niet wisten of de brief al dan niet echt was (CGVS III, p. 4-5). Evenmin informeerde jullie zich bij de plaatselijke mokhtar, die jullie nochtans had gegarandeerd dat de wijk terug veilig was, over deze dreigbrief. Geconfronteerd met waarom jullie dit niet deden, verwijst u naar uw echtgenoot en dat dit zijn verantwoordelijkheid was (CGVS III, p. 5). Redelijkerwijze kan van personen in jullie situatie, die met de dood bedreigd worden, echter verwacht worden dat zij zich er van vergewissen of dat zij deze dreiging al dan niet serieus dienen te nemen temeer daar jullie nog maar net verhuisd waren en jullie garanties over de veiligheid hadden gekregen. Deze incoherenties en dubbelzinnigheid ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient er ook te worden opgemerkt dat in uw verklaringen afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal (CGVS) over de ontvoering en vrijlating van uw echtgenoot ongeveer een maand na het ontvangen van de dreigbrief in april 2013, een aantal merkwaardigheden zijn terug te vinden die verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaarde u dat na de ontvoering van uw echtgenoot vrienden en familie een telefonische zoektocht opstartten. Hierdoor kwam u te weten dat uw echtgenoot niet door de overheid werd meegenomen, maar waarschijnlijk door een militie werd ontvoerd en dat dit waarschijnlijk AAH was. Uw echtgenoot werd na betaling van 5.000 dollar losgeld vrijgelaten (CGVS II, p. 15, 17-18 / CGVS III p. 8-12). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat u op geen enkel moment duidelijkheid kan scheppen over hoe u te weten bent gekomen wie er achter zijn ontvoering zat, wie u dit vertelde en aan wie losgeld werd betaald. U bleef steeds vaag en verwees telkens naar de vrienden en familie die telefoneerden en via derden alles te weten kwamen en regelden (CGVS II, p. 15, 17-18 / CGVS III, p. 8-13). Zo antwoordde u tijdens uw tweede gehoor op de vraag wie u verteld had dat het niet de overheid was die achter deze ontvoering zat en wie daarachter gevraagd had, dat heel veel mensen daar waren, iedereen zegt dat en dat er werd getelefoneerd naar een kennis hier en daar (CGVS II, p. 17). Ook op de vraag hoe u dan te weten bent gekomen dat AAH uw man vasthield, antwoordde u dat familie en vrienden hebben samengezeten en gezocht hebben wie verantwoordelijk was over de wijk en zeiden dat AAH hem niet zou doden op voorwaarde dat er losgeld betaald werd (CGVS II, p. 18). Ook tijdens uw derde gehoor bleef u steeds verwijzen naar deze familie en vrienden. Wanneer u gevraagd werd naar wie contact had met de ontvoerders van uw echtgenoot, verklaarde u dat niet een bepaalde persoon was, maar dat iedereen bezig was via derden contact op te nemen (CGVS III, p. 12). Gevraagd of het niet vreemd was dat u niet betrokken werd bij de onderhandelingen over de vrijlating van uw echtgenoot of dat u niets wist over wie hem daadwerkelijk ontvoerd had, antwoordde u dat de cultuur zo is in Irak en dat u zich niet tussen hen kunt mengen (CGVS III, p. 14). U verklaarde evenwel dat uw echtgenoot wel op de hoogte is van alle details omtrent zijn ontvoering, maar dat hij u dit niet wou vertellen en dat u hierover niet verder heeft gevraagd (CGVS III, p. 14-15). Dit is echter geen voldoende argument voor uw gebrek aan informatie omtrent de ontvoering van uw echtgenoot, aangezien dit de kern van uw asielrelaas vormt en u voldoende mogelijkheden had om uw echtgenoot hierover te vragen.

Daarnaast dienen er aantal tegenstrijdigheden vastgesteld te worden tussen uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS en de verklaringen van uw echtgenoot, Shihab Al-Khazraji (O.V. 8.130.469), afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS, betreffende de vrijlating van uw echtgenoot en jullie vertrek uit Bagdad. U verklaarde dat uw echtgenoot na drie dagen werd vrijgelaten op de oude markt van Al Sha'ab en dat hij meteen naar Al Sha'ab is teruggekeerd waar zijn vrienden en familie hem opwachtten. Zij namen hem meteen mee naar zijn zus Basma in de wijk Binouk, waar ook u verbleef sinds de ontvoering van uw echtgenoot (CGVS III, p. 10, 15). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat hij op straat werd vrijgelaten en dat hij naar zijn zus Raghda ging in de wijk Caïro. Daar nam hij contact op met u en u ging naar hem toe (zie DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dit en verklaarde u dat u niet wist waarom hij dit gezegd had. U bevestigde tevens ook dat hij een zus Raghda heeft die in de wijk Caïro woont. (CGVS III, p. 15-16). Bovendien verklaarde u ook dat uw echtgenoot een tijdje verzorging nodig had bij zijn zus Basma en dat hij begin juni werd opgebeld door een vriend in Mujamma Al Daur met het voorstel om daar te komen wonen (CGVS III, p. 15). Uw echtgenoot verklaarde echter dat jullie de dag na zijn vrijlating vertrokken naar Salah ad Din (zie DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dit en zei u dat het onmogelijk was voor hem om te vertrekken omdat hij gewond was (CGVS III, p. 16). Het louter ontkennen van de verklaringen van uw echtgenoot doet geen enkele afbreuk aan de voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheden.

Gelet op de bovenstaande elementen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde dreigbrief die uw echtgenoot ontving in april 2013 en zijn daaropvolgende ontvoering.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen in Bagdad in 2013, nota bene de oorzaak van uw verhuis naar Salah ad Din, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verhuis naar Mujamma Al Daur en uw verklaring aldaar te hebben gewoond. U verklaarde immers dat de reden voor deze verhuis de ontvoering van uw echtgenoot in Bagdad was (CGVS I 06/06/2016, p. 5). Bovendien dient te worden opgemerkt dat in uw verklaringen over uw verblijf in Mujamma Al Daur er enkele bevreemdende elementen kunnen worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat u en uw gezin in januari 2015 uit Mujamma Al Daur, wat toen nog onder controle van IS was, konden vertrekken omdat u een miskraam veinsde. Jullie betaalden een chauffeur die jullie naar Tikrit bracht. Jullie werden daar gebeld door burens dat er werd omgeroepen vanuit de moskee dat indien jullie niet terugkeerden, jullie inboedel de eigendom van IS zou worden. Hierop keerde uw zoon Bashir terug naar Mujamma Al Daur en kwam IS twee keer over u vragen. Ondertussen nam uw zoon ook foto's van jullie vernielde appartement. Uw zoon vluchtte na twee dagen opnieuw door een chauffeur te betalen (CGVS I, p. 17-18, 21-22). Het is dan ook bijzonder vreemd dat uw zoon, nadat jullie gevlucht zijn uit Mujamma Al Daur, opnieuw hier naar terugkeert, ondervraagd wordt, foto's neemt van het appartement en opnieuw vlucht. Uit informatie beschikbaar op het CGVS en waarvan een kopie bij het dossier is gevoegd blijkt dat mensen die vertrekken uit gebied gecontroleerd door IS een grote kans maken om hiervoor gestraft te worden. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat wanneer iemand vlucht uit een gevaarlijke situatie, deze niet meteen zonder gegronde reden terugkeert naar de plaats die hij ontvlucht. Daarnaast verklaarde u dat u in april 2015, nadat u bestolen was door een smokkelaar, uw kinderen Aisha en Mohammed vanuit Turkije terugstuurde, onder begeleiding van uw oudste zoon Bashir, naar Tikrit. Daar gingen ze bij uw moeder wonen die niet met jullie mee naar Turkije was gevlucht (CGVS I, p. 7-8, 24 / CGVS III, p. 16-17). U verklaarde dat wanneer uw kinderen terugkeerden naar Tikrit, de stad nog steeds verdeeld was en dat IS nog de controle had over bepaalde delen, maar dat u uw kinderen stuurde naar een gebied onder controle van het overheidsleger. U verklaarde dan ook verschillende keren dat Tikrit geen veilige plaats was voor jullie en dat jullie daar niet konden wonen en werken (CGVS I, p. 25 / CGVS III, p. 18). Het kan echter bezwaarlijk logisch worden gevonden dat u uw kinderen naar een gebied stuurt waarvan u meerdere malen verklaarde dat het er niet veilig was en waar jullie niet meer terug konden gaan wonen. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof aan worden gehecht aan het feit dat u gedurende de periode juni 2013 tot januari 2015 in Mujamma Al Daur in de provincie Salah ad Din verbleef.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die de aanleiding vormde voor de vrijwillige terugkeer van uw echtgenoot in april 2016. U verklaarde dat de aanleiding voor uw echtgenoot om terug te keren naar Irak in april 2016 de ontvoering van uw zoon Omar in maart of april 2016 in Bagdad was (CGVS I, p. 3 / CGVS II, p. 18-19). Er dient te worden opgemerkt dat in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden zijn terug te vinden, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde ontvoering van uw zoon. Zo verklaarde u dat u pas op de hoogte gesteld werd van de ontvoering van uw zoon toen uw

echtgenoot u na minder dan een maand hierover telefonisch inlichtte vanuit Irak. Uw echtgenoot daarentegen was hiervan reeds op de hoogte van vóór zijn aanvraag tot vrijwillige terugkeer omdat dit de werkelijke reden was voor zijn reis naar Irak (CGVS III, p. 19,23). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw echtgenoot u, noch de instantie voor vrijwillige terugkeer, hiervan nooit op de hoogte bracht gedurende jullie verblijf in België. U verklaarde immers dat er ongeveer een maand verstreek tussen de aanvraag en zijn werkelijke terugkeer naar Irak en dat uw zoon reeds werd vrijgelaten voor zijn effectieve terugkeer (CGVS II, p. 19 / CGVS III, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat uw echtgenoot u niet op de hoogte bracht van het feit dat uw zoon ontvoerd werd in Bagdad en reeds werd vrijgelaten, verklaarde u dat uw echtgenoot dit niet deed omdat zich u psychisch niet goed voelde (CGVS II, p. 23-24). Dit is echter geen voldoende argument omdat uw echtgenoot u dit later wel telefonisch meedeelde vanuit Irak en hij voldoende de kans had om u dit persoonlijk mee te delen in België. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat u in uw verklaringen wat betreft de ontvoering van uw zoon erg vaag blijft. Zo weet u enkel dat hij de Al Washashstraat is ontvoerd en vijf dagen gevangen werd gehouden alvorens hij werd vrijgelaten. Tevens verklaarde u ook dat het Mehdilegher verantwoordelijk is voor deze wijk (CGVS III, p. 19). U kan niet met zekerheid zeggen door wie uw zoon werd ontvoerd, of er losgeld werd gevraagd, of uw familie naar de politie is gegaan in verband met de ontvoering en hoe uw zoon werd vrijgelaten (CGVS III, p. 20-21). Wanneer u gevraagd werd naar meer details omtrent de recente ontvoering van uw zoon Omar, verklaarde u dat u niet meer details kent omdat u echtgenoot u deze niet wou meedelen. Uw echtgenoot daarentegen is echter wel op de hoogte van alle details omtrent deze ontvoering (CGVS III, p. 19-20). Geconfronteerd met waarom uw echtgenoot u geen details wilt vertellen, verklaarde u dat u niet wist waarom en dat hij bezorgd was om uw situatie (CGVS III, p. 20). Dit kan echter geen voldoende uitleg zijn voor uw gebrek aan informatie, aangezien de ontvoering van uw zoon een kernelement is in uw asielrelaas. Bovendien dient er ook een tegenstrijdigheid te worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS betreffende de ontvoering van uw zoon Omar. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat er 70 briefjes werden betaald voor de vrijlating van uw zoon (CGVS I, p. 3). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet wist of er überhaupt losgeld werd betaald (CGVS III, p. 24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u zich dit niet herinnerde en dat er misschien informatie was die u vergeten bent (CGVS III, p. 24). Deze uitleg is echter niet afdoende omdat dit toch een belangrijk element uitmaakt van uw verklaringen over de ontvoering van uw zoon.

Ten slotte kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen van uw echtgenoot na zijn terugkeer naar Irak. Ook hier dienen tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat hij bij zijn terugkeer naar Bagdad zeven dagen bij zijn zus Basma in de wijk Al Binouk verbleef. In die zeven dagen werden zij twee keer aangevallen door Hashd Al Shabi, waarbij zij de tweede keer aan uw echtgenoot vroegen om zich aan te sluiten (CGVS I, p. 9). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw echtgenoot slechts twee dagen in Bagdad verbleef, bij zijn zus Basma, na zijn terugkeer naar Irak en dat dit enkel was om Aisha en Omar op te halen (CGVS III, p. 23). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, antwoordde u dat uw eerste verklaring klopte, maar dat u dit vergeten was (CGVS III, p. 24). Deze uitleg is echter niet afdoende omdat de problemen van uw echtgenoot na zijn terugkeer eveneens een kernelement uitmaken van uw asielrelaas en doet dan ook geen enkele afbreuk aan de voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw echtgenoot naar Suleymaniyah is verhuisd als gevolg van de problemen in Bagdad (CGVS III, p. 23).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die u en uw gezin zouden hebben gekend, namelijk de bedreigingen die u op uw werk ontving in 2007 (CGVS I, p. 10 / CGVS II, p. 6-7) en jullie verhuis in 2007 van Al Sha'ab naar Al Jazaar op aanraden van jullie burens en de plaatselijke mokhtar (CGVS I, p. 11 / CGVS II, p. 8-9) dient te worden opgemerkt dat deze feiten thans niet meer actueel zijn. U verklaarde, wat betreft de bedreigingen op uw werk, dat u op eigen initiatief uw werk verliet en dat u daarna hier geen problemen meer mee had (CGVS II, p. 7-8). Wat betreft jullie verhuis in 2007 op aanraden van jullie burens en de plaatselijke mokhtar van Al Sha'ab naar Al Jazaar, dient te worden opgemerkt dat dit om een vrijwillige verhuis ging en dat jullie na deze verhuis in de wijk Al Jazaar geen problemen meer hebben gekend (CGVS II, p. 8-9). Bovendien kan in dit verband worden toegevoegd dat u en uw gezin

de mogelijkheid hadden om terug te keren naar Al Shaab en zoals hierboven werd geconcludeerd, de door u beweerde problemen aldaar niet geloofwaardig zijn. Wat tenslotte betreft de door u aangehaalde problemen die u kende met uw dochter Aïsha, mogelijks vijf jaar geleden, na een insectenbeet en waarbij zij medisch slecht behandeld zou zijn omwille van haar naam, dient ook hier opgemerkt te worden dat deze feiten thans niet meer actueel zijn, eenmalig zijn en niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden beschouwd als vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin (CGVS I, p. 20).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, werkbadge, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenoot en uw dochters Fatima en Hebatullah bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De dreigbrief van AAH heeft vooreerst gelet op de aard van het document slechts een lage bewijskracht. Het inschrijfbewijs van uw kinderen betreft vooreerst enkel een kopie. Bovendien kunnen documenten slechts bewijskrachtig worden beschouwd indien ze ook kaderen binnen een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Het huurcontract van in Turkije bevestigt dat jullie daar een woning huurden en bevat gegevens die niet in twijfel worden getrokken. De foto's van het vernielde appartement bieden geen uitsluitel over waar en in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. De foto's van de verwondingen en/of littekens van uw echtgenoot, uw zoon en uw dochter bieden geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. Zoals hierboven opgemerkt dienen bewijzen overigens te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. De foto's van een vluchtelingenkamp bevatten gegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij

wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische militieën geleid. De aanwezigheid van deze militieën heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische militieën blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Per drager brengt de verwerende partij op 7 februari 2017 een aanvullende nota bij samen met een REAB DECLARATION FORM ondertekend op 1 december 2016 door de verzoekende partij, neergelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker met behulp van IOM, op vrijwillige basis, op 20 december 2016 is teruggekeerd naar Irak.

2.2. De Raad wijst erop dat “*zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit*” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Aangezien verzoeker door zijn handelwijze verzaakt aan de door hem ingeroepen internationale bescherming is zijn beroep doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER